

FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA SUNDAR CONVENIT

THE COMPANY · 11

*A Rhegio Calabriae ad urbem Chennai, Sundar Pichai vestigia
secutus.*

Cum illud nomen primum audiui, serio mecum quaesivi quis tandem, in malam crucem, iste esset. Omnes de eo loquebantur. Paene locum Nazareni occupaverat — nisi quod 2.000 annos natus non erat. Tantum 54 annos natus erat, et ex illa magnifica terra veniebat quae INDIA vocatur.

Unicus locus in orbe ubi aërem Anglicum spiras sed cum cultura et elegantia Asiatica vivis, intra mixturam 22 linguarum, ubi fere 1,5 miliarda hominum stabiliter habitant.

Sed ad fabulam nostram redeamus: hoc nomen cum societate coniunctum erat quae ALPHABET vocabatur. Ne illos quidem noveram. Putabam consortium quoddam esse pro illitteratis mundi constitutum, pro iis qui numquam fortunam habuerant legere et scribere discendi. Deinde intellexi me non omnino erravisse, quia id ipsum tractabat — nisi quod textus, lectio et litterae intra interrete vivebant, quod duobus codicibus utebatur: decimali humano et binario algorithmico.

Hominem intellegere cupiebam, itaque, ut Kipling, tramen conscendi et a Rhegio Calabriae Bombaiam iter feci, quam hodie Mumbai appellant.

Meta mea clara erat. Me exspectabant in urbe CHENNAI, in civitate Indiae meridionalis TAMIL NADU, ubi fratres latomi me hospitio acciperent. Omnes sciebant — a Magna Officina

Latomorum Angliae usque deorsum — fratrem Fregam 70 dollariis Americanis in mense vivere nec quicquam a quoquam petere solere.

Ecce tandem adveneram. Me exspectabant et me domum suam duxerunt, sed recusavi et cubiculum potius conducere conatus sum. Mansio trium dierum intra facultates meas erat et rationibus meis conveniebat.

Paucas tantum horas habueram ut regioni assuescerem, cum REGUNATHA advenit ut me abduceret. Quo ibamus?

INSTITUTUM INDICUM TECHNOLOGIAE MADRAS.

Simul ac advenimus, vix intra primum universitatis aditum, titulum vidi qui me ut fulmen percussit. Sententia eorum, lingua Sanscrita scripta, sic vertebatur:

SUCCESSUS EX ACTIONE ORITUR.

Excepti sumus a duobus professoribus, fratribus latomis, et statim eos de SUNDAR interrogare coepi. Persuasum mihi erat eum Madrae studuisse, cum illi adhuc adiutores essent.

Professores fassi sunt se scire quis esset, quamquam re vera in KHARAGPUR studuerat. Sed hic, dixerunt, omnes eum unum ex nostris habemus.

Ante omnia nobis explicaverunt ubi essemus. Non erat area quaelibet universitatis in urbe Boston. Intra rem incredibilem eramus: IIT Madras etiam facultatem supercomputandi habebat per IBM Virgo Super Cluster, quod 97 TERAFLIPS virium computandi praebebat.

Quid, malum, id significaret, nesciebam. De computatris ne hilum quidem intellego, sed adnui quia ex eorum sono vocis intellexi

affirmationem gravem esse. Et id mihi iam satis erat ut ibi essem.

Post sollemnia locum reliquimus, et REGUNATHA mihi dixit se aliquid inopinatum mihi paravisse. Dixi: «Speremus mulieres non esse. 61 annos natus sum nec iam adulescens. His temporibus mulieres sunt genus colloquii mihi carissimum, quia ex earum inventione et intellegentia haurio et utraque me alo.»

Dixit nos ad mulierem visendam ire. «Sed quiesce, Nando, de concubitu nihil agitur. Videtur hominem quem investigas optime nosse, et videbis eam te non decepturam esse.»

«Et praeterea scis nos, antequam latomi simus, viros liberos et bonis moribus esse!»

«Ita, sed vestiti maneamus, quaeso.» Hahahae.

Ianuam domus eius intravimus. Puella nos excepit. Circiter 25 annos nata esse videbatur, sed non putavi eam filiam SUNDAR esse — et re vera neptis erat mulieris quae nos exspectabat.

Nos excepit et in lectulo suo considerare iussit. Theam inevitabilem obtulit, sed ut bonus Calaber rogavi quando cenaturi essemus. Duos iam dies aqua vixeram, et venter meus iam operas intermiserat. Nondum intellexerat nos in Italia non esse.

Mulier se RADHA nominavit et statim mihi quaestiones directas posuit, iam sciens quis essem.

Ad REGUNATHA me inclinavi et susurravi: «Radha, sicut illa de Zoho?»

Et ille, vultu non mutato: «Non, illa iunior est. Haec sapientior.»

Dixit se magnopere oblectatam esse legendo THE WILKINSON SAGA in gillettenarrative.com. Fortasse 20 vicibus legerat et se in quibusdam locis agnoverat — in figura amitae suae. Deinde, lepore

muliebri qui omnia vincebat, quamvis 90 annos nata, me rogavit num omnia quae ibi essent vera essent.

Ioco simplici respondi: veritatem et mendacium duos esse algorithmos vitae, et inter eos iacere narrationem, quae manet expressio visibilis unius hominis qui eam scribit.

Subrisit, sed non mirata est. Dixit id unicum responsum esse quod dare potuissem. Ostendebat quis essem, quamvis non diceret. Ideo mihi de SUNDAR notitias datura erat.

Cum parvulus esset, centum zera semper pingebat, nec quisquam intellegebat cur. Quodam die 1 ante ea posuit. Putabamus id futuram eius rationem argentariam significare. Triginta annis post apud societatem laborabat quae prorsus sic vocabatur: Google, a googol, 1 quem 100 zera sequuntur.

Omnes semper parati fuerant hoc vitium operi matris eius, quae notaria erat, attribuere. Sed in initio tantum eramus, et hodie intellegimus vitium cum quo natus est nihil aliud quam perfectionem evasisse.

Ex fonte fide digno audivimus quodam die matrem, ut semper curiosam, filium rogavisse quomodo argentaria ei rationem cum 12 zeris mittere posset. Respondit: «Numeros manu litteris cursivis scribunt. Non est satis spatii.»

Animadverti per omnes narrationes mulierem et fratrem comitem meum — et ipsum senem — saepe aspectus conscios inter se commutare. Sed in eo tantum quod agebam intentus eram nec constitui ut codicem morum eorum interpretarer.

Radha mihi narravit Sundar semper omnibus carum fuisse et mulieres saepe eum comitatas esse propter elegantiam,

intellegentiam et leporem eius. Paene imago mei, nisi crumenarum nostrarum discrimen esset.

Cum tempus venit, paucas fabulas ex 40 annis itinerum meorum per 65 terras narravi: fabulas vitae, iocos, casus. Mulier tam capta videbatur ut nos ad cenam invitaret. Sed comiter decrevi non decere accipere. Nondum paratus eram.

Dum discedebamus, chartulam mihi dedit et dixit: «Nando, scribe mihi quandocumque vis. Litteras tuas magna cum voluptate accipio. Et me Amitam vocare potes — superba essem.»

REGUNATHA ut insanus ridebat, nec intellegere poteram cur. Dixit se saltem 30 annos in tali condicione non fuisse. Rogavi ut me ad deversorium reduceret, sed prius tam curiosus eram ut eum interrogarem:

«Ignosce, sed quod artificium uxor tua exercebat?»

Sine cogitatione respondit: «Notaria erat.»

Iam erupturus eram, sed me continui. Tum rogavi ut me prope deversorium relinqueret. Ipse locum ubi ederem invenirem, et postridie discederem.

Rogavit num quid aliud mihi opus esset, et eum invitavi ut domum meam in Calabriam veniret quandocumque posset. Libentissime eum hospitio acciperem — ut ei ostenderem quid nos Calabri ubique terrarum bene facere sciamus.

Sed qui re vera erant personae huius fabulae?

Homines veri. Numquam eos rogavi unde venirent. Praesentiam eorum simpliciter accepi, quia id facio iam 61 annos — et certus sum mundum mei non oblitterum esse.

Et intra chartulam dominae Indicae nuntium inveni qui dicebat:
«Redi ad me quandocumque vis. Semper gratus hospes es.» In
imo erat inscriptio eius.

Postridie ad stationem redii. Tramen proficisci nolle videbatur, sed
nesciebam cur. Fortasse me exspectabat. Aut fortasse intellexerat
post AFRICAM MEAM etiam Calabrum INDIAM MEAM habere
posse.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe